

קבאת סופרים מכמה סכמות

צוף בזה. הנני סבור כי חמישה עשר שר
ליגה הם תשלום הוגן בעד שתי מלים.
קפלינג החזיר מיד את גליון הגייר, לא-
חר שרשם עליו: "קבאתי בתודה."

הבן הנבחר

סופר אדגאר וואלס, מחברם של
אינסוף ספרי מתח ובלשים, היה בן
בלתי-חוקי ואומץ על-ידי משפחה לונדונית.
הדבר היה ידוע לילדו השכונה, שהחללו
בשל כך בנער האומלל.
"אינך ילד אמיתי!" צעק לו פעם בנו
של אמו השכנים, "אינך שווה כלום!"
"לא נכון," התגונן אדגאר הקטן, "אדרי-
כה — הורי יכלו לבחור אותי מתוך הרי-
בה ילדים אחרים, בעד שהוריי היו מוכר-
חים להסתפק במה שניתן להם."

הכריזה של ג. ב. שו

הסופר והמחזאי ג'ורג' ברנארד
שו, שהיה ידוע ככופר בעיקר, בא פעם
מטיף דתי שניסה לשכנעו להיטיב את דרי-
כו על אדמות, למען יזכה להיכנס בעתיד
לגן-העדן.
לאחר שמחבר פינמאליון האזין בסבלנות
לחיאור מפורט של שני חלקי העולם הבא,
אמר שו: "הבחירה קשה מאד. בנג-עדן
האקלים נוח ואומנם, אך לעומת זאת ה-
חברה בגיהנום מעניינת הרבה יותר."

הרהורים בטלים

דיד פגש פעם את ג'ורג' ברנארד שו
כשהוא שקוע בהרהורים עמוקים.
"היית נותן דולאר שלם כדי לדעת מה
חשבת זה תהי", קרא.
"למען האמת לא היו מחשבתי שחת
אפילו פרוטה אחת", השיב שו בחיך.
"חשבתי עליך."

2:1 הטובת השחקנית

חרי הצגת הבכורה של אחד ממח-
זותיו בארצות-הברית, שלח שו מברק
לשחקנית הראשית בהצגה, קורנליה אוטיס
סקינר, ובו שתי מלים: "נפלא! נדר!"
השחקנית השיבה על המחמאה במברק
צנוע: "מבזבז ביותר."
שו הנפצע מיהר להבריק: "התכוונתי ל-
מתזה."
אך המילה האחרונה נשארה בכל זאת
למברקה החזון של השחקנית: "גם אני."

300 הספרים של דיומא

לכסנדר דיומא האב ידוע כסופר ה-
פורא ביותר בספרות הצרפתית, ואולי
בספרות העולם בכלל. הוא השאיר אחריו
יותר משלוש מאות כרכים. כשנסבה, יום
אחד, בטרקלין ספרותי השיחה על אחד
מספריו של דיומא, הופתעו הנוכחים בראי-
הם כי דיומא עצמו לא התמצא בתוכנו
של הספר.
"אומנם כתבתי אותו," התנצל דיומא, אבל
לא הספקתי לקרוא אותו."

אבי אבות האנושות

פי השמועה, היה אלכסנדר דיומא
צאצא של כושי, מצד אביו, אך מחבר
שלושת המוסקטרים לא אהב לדון בנושא
זה. יום אחד נטפל אליו עיתונאי ושאל
בתוקף: "האם נכון שדם כושי ניזול בעור-
ך?"
"נכון," השיב דיומא.
"ובכן, אביך היה..."
"בן תערובת," השיב דיומא הזועם.
"וסבך..."
"כושי!"
"ואבי סבך..."
"גורילה!" צעק דיומא שסבלנותו פקעה,
"כמו אבי סבך!"

כפאו של וורדן

משורר הצרפתי פול ורלן, שהיה
שונה מרוב שיריו, ירד מדחי אל דחי עד
שיום אחד שלחו נישוי אל ביתו את פקיד
ההוצאה לפועל כדי שיעקל את רהיטיו.
כשכנס הפקיד לדירה, אמר לו ורלן
בחיבוב: "קח כיסא ושכ, אדוני, כי זה
כל מה שנשאר לך לקחת ממני."

נחיות לאורח

מארק טוויין אהב מאד לכתוב כשהוא
שוכב במיטתו כל היום כולו. יום אחד,
בשעת הצהריים, בא "עיתונאי" לבקר. אשר
תו נכנסה לחדר וביקשה את הסופר לקום.
"לא יהיה זה נעים ביותר," שיישב ליד
מיטתך," אמרה לבעלה.
"את חושבת שלא ירגיש את עצמו בנוח?"
שאל מארק טוויין, "אם כך אולי כדאי שתציעי
גם לאורח מיטה."

קשה למצוא ידירים

דיד שנכנסם לביתה של מארק טוויין
הופתע כראותו ערימות של ספרים מוג-
חים על הריצפה ועל הכיסאות. הוא העיר
למארק טוויין שעליו להעמיד בביתו רהיט
נותאים לאיכסוף הספרים.
"אתה צודק," נאח טוויין, "אבל כל כך

צול עצמו ידוע אל נכון את ערכם האמיתי
של חיי?"

חצי-האמת של וולטיר

שחקנית תיאטרון התלוננה פעם כי
פני הסופר הצרפתי וולטיר, מחבר קנוניה,
כי היא משמשת כחומר ללשונות הרעות
בתיאטרון. בזמן האחרון, התלוננה, מספרים
עליה כי נסעה כביכול לכפר על מנת ל-
דת שם ואף ילדה תאומים.
"אל תשימי לב, יקרתתי," יעץ וולטיר, "אני
עצמי כבר התרגלתי להאמין רק למחצית
מדברי הרכילות הנשמעים בתיאטרון."

ברוגז עם אלוהים

ולטיר היה ידוע בימיו ככופר קיצו-
ני בדת. יום אחד פגש אותו אחד ממכ-
ריו ושאלהו בהלצה מה הם כרגע יחסיו עם

לא את כל חכמתם השקיעו הסופרים בספריהם. לא
פעם יצרו את העלילות המשעשעות ביותר דווקא
בחייהם היומיומיים. כשנאלצו לחבר תשובה חריפה
או מימרה קולעת מגיה וביה. מבחר של סיפורים
על שנינות סופרים מוגש לקוראים בעמוד זה.

אלוהים.
"כרגיל," ענה וולטיר. "אנחנו מברכים זה
את זה לשלום כשאנו נפגשים, אבל אינ-
נו מדברים זה עם זה."

חתימתו של קיפלינג

סופר האנגלי רודיארד קיפלינג, מח-
"בר קים, נדהם פעם למצוא באחד העי-
תונים שיר ששמו שלו היה חתום עליו,
כביכול, הוא פנה למערכת בזעם רב, הס-
ביר כי השיר אינו משלו, "ומלכד הכל
זהו שיר גרוע עד לזוועה," טען.
"כך חשבנו גם אנחנו," הצטרף עורך ה-
עיתון, "אבל היינו סבורים כי אתה כתבת
אותו!"

לסינג והגרדום

הסופר היהודי גרמני גוטהולד
אפריים לסינג, מחבר המחזה נתן הח-
כס, פנתה פעם חבורה של שחקנים-חיובים
שהציגה אחד ממחזותיו, בבקשה שיבוא לר-
אות את ההצגה. לסינג סירב.
"אבל מדוע?" הפציר בו ידיד. "הרי זה
אחד מילדי-הרחק, ואב מוכן לראות את יל-
דו אפילו כאשר הוא לבוש בבלויי סח-
בות."

"אמת נכון," השיב לסינג, "אבל שום אב
אינו רוצה לראות את ילדו בשעה שמעלים
אותו לגורדים!"

תשלום הוגן

ודיארד קיפלינג קיבל יום אחד
מכתב שאליו צורפו סכום של חמישה
עשר שילינג גליון נייר לבן. "אדוני הנכ-
ד מאד!" ואמר במכתב, "הנני אוסף חתי-
מות של אנשים נודעים, ואודה לך אם
תשלח לי את כתבייך על גליון הנייר הר-

מילטון וזרוח

משורר האנגלי ג'ון מילטון, מחבר
"גן-העדן האבוד" היה ידוע ביחסו הגס
והרודני לאשתו. לכן היתה האשה מופתעת
כל כך כאשר פנה אליה מילטון יום אחד,
בשעת ביקור בבית ידידים, ושאל ברכות:
"האם הכיסא שאת יושבת עליו הוא
נוח?"

"כן," ענתה רעיתו בתדהמה לשמע הרגה
הבלתי-צפויה.
"האם לא קר לך?"
"לא."

"והאם אינך סובלת מרוח נושבת?"
"כלל לא."

"אם כן," סיים מילטון, "בואי ונתחלף
במקומות. במקום שאני יושב נושבת רוח
פריצים."

קונאן דויה מופתע

זנאן דויה, אבי אבות ספרות הבל-
"שם, חזר יום אחד ללונדון ממסע ב-
אירופה ועלה על מרכבה על מנת לשוב ל-
ביתו. הרכב זרק בנוסע מטב חודר ואמר:
"מר דויה, שמתי לב ששהית לא מוזמן
בקושתא ואחונה, וכן יש לי יסוד להניח כי
ביקרת גם במילאנו."
"נפלא!" צעק ויצרו של שרלוק הולמס,
"אשלם לך חצי לירה אם תסביר לי כיצד
גילת כל זאת."
"פשוט מאד," הסביר הרכב, "הצצתי בפת-
קים המודבקים על מוזדותיך."

קיבתו של אנאטול פראנס

סופר הצרפתי אנאטול פראנס, מחבר
"האלים צמאים" ואי הפינגווינים, נהג להש-
מיע בכל שיחת טרקלין את השקפותיו ה-
סוציאליסטיות הקיצוניות. יום אחד, ברית-
חת וזיכוח כזה, הטיח בפניו איש ריבו:
"אתה מתיימר להגן על האינטרסים של
הפועלים, אבל בחיך הפרטיים אתה מע-
דיף דווקא קאפואר, סרטנים ושאמפאניה!"
"אני מודה כי הצדק אתך," חיך אנאטול
פראנס, "אך לדאבוני עדיין אין לקיבתי השק-
פות פוליטיות מוצקות."

שניים בצרה אחת

ומזריכט מחוסר-כשרון פנה פעם
אל מחבר שלושה בסירה אחת, גירום
ק. גירום בהצעה למכור לו כמה חידוד
דילישון שיוכל לייחסם לעצמו, תמורת חמש
לירות.

"עיסקה זאת את תלצה לשנינו," השיב
גירום. "כשיראו אצלי חמש לירות, יחדשו
בי כי גנבתיו אותן. וכשישמעו מפין בדיחה
טובה, שוב יבינו כי גנבת אותה."

ג'ורג' בארנס ושכר-האימה

משורר האנגלי ג'ורג' בארנס (ש)
למתוך אחד משיריו לקוח, אגב, שם ה-
מחזה על עכברים ואנשים של ג'ון סטיינ-
בק) נכח פעם על שפת הנהר, שעה ש-
חר ידוע נפל המימה. האיש, שלא ידע לש-
זות, היה טובע בחדאי, אילמלא קפץ המי-
מה צעיר שמשא אותו מן המים.
כששבה אליו רוחו של הטובע, פישפש
זלה בארנקו, יהושיט למצילו כמות תודה
שילינג אחד בלבד.
כל הנוכחים כמעט יצאו מכליהם כשראו
יד היכן מגעת קמצנותו של הסוחר הע-
זיר. רק בארנס הרגיע את הרוחות.
"הרגעו, אורחים," קרא, "מי אם לא הנני